

ION MUREȘAN

December éjszaka

*Emlékszem: fekete lángok meg vörös lángok
(Isten veletek, mindennek vége!)*

*a lángok közül, a falból kinyúlt egy kéz
hol rövidebb volt, hol hosszabb
hogy betapassza, szabadon hagyja a szánkat.
És ott vergődött az ágyon az asszony:
Nem és nem! Én nem szülöm meg
szüljön az angyal!*

*Az meg a sarokban, a rádió mellett
elpirult, mint egy aggszűz
felpattant, elkezdett összevissza
csapkodni pici öklével
odarohant, nekiállt fojtogatni.*

*Úgy hiszem, havazott, verebek zsinatoltak
odakint elviselhetetlenül.*

*Reárontottunk (a falon a kéz
lekonyult már
mint egy szőlőkacs, olyan volt csak)
letepertük az ágyra
letéptük róla a ruhát, a combját
szétfeszítettük
(nyeszlett volt, mint egy galambé
bolyhokkal, pihéssel teli)
amint megláttuk, sorra kitántorogtunk:
szemérmén semmi rés, valami zsenge
kezdemény csupán
akár egy kislányka-mell.
(Isten veletek, mindennek vége!)*

Orpheusz

Hátrafordultam. Már első pillanatban
 ezt kellett volna tennem.
 Keresztülvágтам nagy nehezen
 a tejködön, ameddig elláttam
 paraván paraván mögött
 fölöttük Eurüdiké-fejek tízesével
 fekete kesztyűs kezében
 tartotta őket. Kerek fejcskék tízesével
 sárga rézgarasok.

Hogy pontos legyek, ott volt az isten is.
 De arca nem volt, a helyén
 valami tömör, súlyos érclemez
 akár egy kályhaajtó. Feje búbjából
 nőtt ki a karja
 könyékig fekete kesztyűben: olyan
 kecsesen csápoltak, mintha
 egy táncosnő fuldokolt volna
 fekete kútban.

Itt ülök, térdemen gyertya
 mint a dereka, olyan
 hallgatom: motoz benne egy egér
 rágja a kanócot, míg föl nem izzik
 s cincogni kezd.
 Most már világos minden.

Üvegujjak az üvegen,
 üveg az üvegujjak között,
 vörösborajkakon bor,
 bor a vörösborajkak között.

Már első pillanatban
 ezt kellett volna tennem.

NÉMETI RUDOLF fordításai

Mureşan, Ion (1955, Vultureni/Borsaújfalú – Kolozs megye): költő, esszéíró. Kolozsváron szerez bölcsészdiplomát, majd falusi tanár. 1988 óta a Tribuna című irodalmi folyóirat szerkesztője; közírással is foglalkozik.